

JENNIFER ASHLEY

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

μετάφραση
Αναστασία Καλλιοντζή

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ELXIS

Κεφάλαιο 1

Σοφίτα του κάστρου Κιλμόργκαν, Ιούνιος 1892

Ο Ίαν Μακένζι άκουσε μια μελωδική φωνή να λέει το όνομά του. Δεν σήκωσε το κεφάλι του από τη δουλειά με την οποία είχε καταπιαστεί. Τοποθετούσε σελίδες σε μια τακτική στοίβα πάνω στο γραφείο. Ήταν σίγουρος ότι η Μπεθ θα ερχόταν να τον βρει.

Εκείνη μπήκε στη σοφίτα, με το φουστάνι της να θροΐζει, και κοντοστάθηκε στο κατώφλι, για να διώξει μια τούφα που της είχε πέσει στο πρόσωπο. Ο Ίαν δεν χρειαζόταν να την κοιτάξει για να ξέρει τις κινήσεις της.

«Ίαν; Τι στην ευχή κάνεις;»

Ο Ίαν τοποθέτησε ακόμα μία σελίδα στη στοίβα και μετά ίσιωσε τις γωνίες της, ώστε να ταιριάζει με το σημειωματάριο δίπλα της. Η Μπεθ περίμενε υπομονετικά, όμως ο Ίαν ήθελε να σκεφτεί εκ των προτέρων τι θα της έλεγε, έτσι ώστε να της δώσει μια απάντηση που θα την ικανοποιούσε. Αυτό που θεωρούσε εκείνος ως το πιο σημαντικό κομμάτι μιας εξήγησης δεν ήταν πάντα ίδιο με αυτό που θεωρούσαν οι άλλοι.

«Διαβάζω», είπε έπειτα από μια στιγμή. «Για την οικογένεια».

Η Μπεθ τον πλησίασε. Το αμυδρό άρωμα κανέλας που ανέδιδε του αποσπούσε την προσοχή. «Έννοείς την ιστορία της οικογένειάς σου;»

Ο Ίαν είχε χωρίσει την επιφάνεια του τεράστιου γραφείου, απομεινάρι του περασμένου αιώνα, σε τμήματα, ένα για κάθε γενιά της οικογένειας Μακένζι. Κάθε τμήμα ήταν χωρισμένο στα πλησιέστερα μέλη εκείνης της οικογένειας. Έγγραφα, επιστολές, λογιστικά βιβλία και σημειωματάρια ήταν τοποθετημένα με χρονολογική σειρά σε δικές τους στοίβες.

Άπλωσε το πλατύ χέρι του πάνω στην τελευταία στοίβα αριστερά. «Ο γερο-Μάλκολμ». Το ημερολόγιο της γυναίκας του Μάλκολμ, της Μέρι, είχε προσφέρει ψυχαγωγία για πολλές χειμωνιάτικες νύχτες με ιστορίες από τα κατορθώματα του Μάλκολμ.

«Ο Άλεκ Μακένζι». Ο Ίαν ακούμπησε το χέρι του στην επόμενη στοίβα και ύστερα στη μεθεπόμενη. «Και ο Γουίλ».

«Βρήκες τα έγγραφά τους;» ρώτησε έκπληκτη η Μπεθ. «Νόμιζα ότι ο Άλεκ και ο Γουίλ Μακένζι ζούσαν στην εξορία μετά το Κάλοντεν, όταν ολόκληρη η οικογένεια είχε καταχωριστεί στους καταλόγους των νεκρών».

Ο Ίαν ανασήκωσε τους ώμους. «Είναι όλα εδώ». Δεν έκανε εικασίες σχετικά με το πώς οι επιστολές και τα ημερολόγια του Γουίλ, του Άλεκ και των οικογενειών τους είχαν βρεθεί στο Κιλμόργκαν – το μόνο που τον ένοιαζε ήταν ότι ήταν εκεί.

«Τα διάβασες;» Η Μπεθ επιθεώρησε τις τακτικές στοίβες με ένα αγνό χαμόγελο. Με τον καιρό, ο Ίαν είχε μάθει ότι αυτή η έκφραση σήμαινε πως της είχε κινήσει το ενδιαφέρον.

Δεν της απάντησε. Φυσικά και είχε διαβάσει κάθε έγγραφο και σημειωματάριο πριν καταλήξει σε ποια στοίβα θα τα τοποθετούσε.

Ο Άλεκ Μακένζι είχε αφήσει μπλοκ ιχνογραφίας γεμάτα με

ζωγραφιές των παιδιών του, της γυναίκας του, των αδελφών του, των νυφών του και του πατέρα του. Ένας χαρτοφύλακας περιείχε σχέδια από κτίρια του Λονδίνου και του Παρισιού με φόντο τον ουρανό, από τα κτήματα γύρω από το Κιλμόργκαν καθώς και από προσωπογραφίες του ίδιου του Άλεκ Μακένζι, κάποιες πολύ προσωπικές, με τον Άλεκ να φοράει μονάχα ένα κιτ και να έχει μια πονηρή λάμψη στα μάτια.

Ο Ίαν άνοιξε ένα λευκώμα και το έσπρωξε προς το μέρος της Μπεθ. Είχε ένα πορτρέτο του Άλεκ σε νεαρή ηλικία, ντυμένου με ενδύματα των αρχών του δέκατου όγδοου αιώνα. Το ανοιχτόχρωμο πουκάμισό του είχε δαντέλα στις μανσέτες, τα μακριά μαλλιά του ήταν πιασμένα σε μια λεπτή αλογοουρά και ένα πρόσωπο με έντονα ζυγωματικά γελούσε μέσα από τη ζωγραφιά.

«Πολύ ενδιαφέρον». Η ανάσα της Μπεθ ήταν ζεστή πάνω στο μάγουλο του Ίαν. «Ήταν ο καλλιτέχνης της οικογένειας, όπως ο Μακ». Άγγιξε το χαρτί. «Όμως ποιος το ζωγράφισε αυτό; Ήταν και η γυναίκα του ζωγράφος;»

«Η Σίλια». Ο Ίαν γύρισε μια σελίδα για να της δείξει μια νεαρή γυναίκα με σκούρες μπούκλες κάτω από ένα μικρό δαντελένιο σκουφάκι, στρογγυλό πρόσωπο κι ένα σκανταλιάρικο χαμόγελο. «Εκείνη ζωγράφισε τις πόλεις».

«Ω». Η Μπεθ σταύρωσε τα χέρια της καθώς ο Ίαν αποκάλυψε ένα τμήμα του Λονδίνου όπως ήταν το 1746. Στέγες σπιτιών ξεπρόβαλλαν παραταγμένες μέσα από την ομίχλη – η Μπεθ αναγνώρισε τη θέα από την πλατεία Γκρόσβενορ προς το Πικαντίλι και το Γκριν Παρκ, μόνο που υπήρχαν κενά εκεί όπου σήμερα βρίσκονταν σπίτια. «Αυτό πρέπει να είναι το σκίτσο του πίνακα που κρέμεται στην πτέρυγα του Μακ. Τι συναρπαστικό!» Κοίταξε τον Ίαν με μάτια που έλαμπαν. «Μίλησέ μου για αυτούς». Το χαμόγελό της έγινε πιο πλατύ. «Είμαι σίγουρη ότι θυμάσαι κάθε

λέξη από αυτά». Η Μπεθ άγγιξε το εξώφυλλο ενός ημερολογίου.

Για μια στιγμή το ενδιαφέρον του Ίαν για τους προγόνους του ξεθώριασε καθώς χάθηκε μέσα στα καστανά μάτια της Μπεθ. Η Μπεθ ήταν η ομορφιά, η ησυχία, η γαλήνη μέσα στην καρδιά του.

Ήταν επίσης επίμονη με τον δικό της διακριτικό τρόπο. Τον άρπαξε απ' το μανίκι και τον έσυρε σε έναν σκονισμένο χρυσοποίκιλτο καναπέ, που είχε έρθει στο Κιλμόργκαν κατευθείαν από τις Βερσαλλίες.

Η Μπεθ κουλουριάστηκε δίπλα στον Ίαν, αποσπώντας την προσοχή του από τα έργα και τις ημέρες του μακρινού παρελθόντος. «Συνέχισε», του είπε. «Πες μου την ιστορία τους. Όλες τις λεπτομέρειες. Θα φροντίσω να σου πω ποια κομμάτια να αφήσεις απ' έξω όταν την ξαναπείς στα παιδιά».

Ο Ίαν φαντάστηκε να μαζεύονται με τον Τζέιμι, την Μπελ και τη Μέγκαν σε μια κάμαρα, καθώς και τα αστεία και τις ερωτήσεις που του έκαναν ενώ ο Ίαν προσπαθούσε να τους διηγηθεί μια ιστορία. Ο Τζέιμι και η Μπελ τον διέκοπταν συνέχεια και σπάνιως οι ιστορίες ολοκληρώνονταν με τον τρόπο που είχε ο Ίαν κατά νου. Δεν έβλεπε την ώρα για αυτό.

Προς το παρόν, ένιωθε τη ζεστασιά της Μπεθ στο πλευρό του, τα απαλά μαλλιά της κάτω από τα χείλη του.

«Μια φορά κι έναν καιρό», άρχισε να λέει – η Μπεθ τού είχε εξηγήσει ότι όλες οι ιστορίες έπρεπε να ξεκινούν με το *Μια φορά κι έναν καιρό*.

«Λίγους μήνες μετά τη μάχη του Κάλοντεν, ο Άλεκ Μακένζι έφυγε από το Παρίσι και επέστρεψε στην Αγγλία αναζητώντας τον Γουίλ, τα ίχνη του οποίου είχαν χαθεί για πολύ καιρό. Οι γνωστοί του Γουίλ δεν τον είχαν δει, φήμες έλεγαν ότι μπορεί να είχε συλληφθεί και η οικογένεια ήταν ανήσυχη.

»Το τελευταίο μέρος στο οποίο σύμφωνα με πληροφορίες είχε

φανεί ο Γουίλ ήταν το Λονδίνο, οπότε ο Άλεκ μάζεψε τα πράγματά του, πήρε την κόρη του, υιοθέτησε ένα ψεύτικο όνομα και πήγε στο Λονδίνο...»

Λονδίνο, 1746

Το ουρλιαχτό πλέχτηκε μέσα στα όνειρα του Άλεκ Μακένζι και τον έκανε να τιναχτεί ξαφνιασμένος απ' τον ύπνο του.

Για μια στιγμή βρέθηκε ξανά στο πεδίο της μάχης κι άκουγε τις θρηνητικές κραυγές των αντρών καθώς πέθαιναν. Οι στρατιώτες τρυπούσαν με τα σπαθιά τους τα μέλη της φατρίας του – παρόλο που ήταν τραυματισμένοι και εκλιπαρούσαν για έλεος.

Τελικά ο θόρυβος αποδείχθηκε πως ήταν η γοερή στριγκλιά ενός μικρού παιδιού που έβγαζε δόντια.

Ο Άλεκ πετάχτηκε απότομα από το κρεβάτι, με την καμιζόλα που φορούσε στον ύπνο να γλιστράει απ' τον φαρδύ ώμο του και τα σκούρα κόκκινα μαλλιά του να του πέφτουν στα μάτια. Ίσιωσε την καμιζόλα του και βγήκε παραπατώντας στον παγωμένο διάδρομο, δίχως να νοιαστεί για ασήμαντα πράγματα όπως ρόμπα και παντόφλες.

Κανένας δεν ξεσηκώθηκε από τα πάνω πατώματα του σκοτεινού σπιτιού στην πλατεία Γκρόσβενορ. Ήταν ένα από τα μεγαλύτερα αρχοντικά του τετραγώνου, έξι ορόφους ψηλό, τέσσερα δωμάτια μήκος και κάμποσα δωμάτια φάρδος. Η κάμαρα του Άλεκ βρισκόταν κάτω απ' τη σοφίτα, με την οικοδέσποινά του να παριστάνει πως η κοινωνική θέση του δεν ήταν ακριβώς αυτή ενός υπηρέτη.

Από την άλλη, η κόρη του Άλεκ, η Τζένι, έπρεπε να παραμείνει σε ένα δωμάτιο στη σοφίτα, από φόβο μην τυχόν και οι καλεσμένοι της οικοδέσποινάς του, η αφρόκρεμα των διανοούμενων και

χρηματοδοτών των τεχνών στο Λονδίνο, ανακάλυπταν ότι ένα παιδί έμενε στο σπίτι εκείνη τη στιγμή.

Την ενός έτους Τζένι δεν την ένοιαζε πού κοιμόταν, αλλά η χωροθέτηση των δωματίων καθιστούσε λιγάκι δύσκολο για τον Άλεκ να τρέξει γρήγορα στο πλευρό της όταν εκείνη χρειαζόταν τον μπαμπά της.

Ο Άλεκ πήγε σκουντουφλώντας προς τις πίσω σκάλες. Τα πόδια του, σκληραγωγημένα από το περπάτημα στα βουνά των Χάιλαντς, ούτε για μια στιγμή δεν αισθάνθηκαν την τραχύτητα των ξύλινων σκαλοπατιών.

Όρμησε μέσα στο δωμάτιο της Τζένι και έβρισε όταν δεν είδε την νταντά που είχε προσλάβει η λαίδη Φλόρα. Η καημένη η γυναίκα είχε ανάγκη να κοιμηθεί, φυσικά, όμως ροχάλιζε στο διπλανό δωμάτιο ενώ η Τζένι ούρλιαζε. Ο μικρότερος αδελφός του Άλεκ, ο Μαλ, στρίγκλιζε έτσι κάποτε.

«Όλα εντάξει, μικρούλα», ψιθύρισε ο Άλεκ στα γαελικά σηκώνοντας την κόρη του στην αγκαλιά του, νιώθοντας την απαλή ζεστασιά της στο μάγουλό του. «Ήρθε ο μπαμπάς».

Η Τζένι συνέχισε να κλαίει, αλλά έγειρε το πρόσωπό της στον ώμο του, αναγνωρίζοντας τον πατέρα της. Ο Άλεκ την κράτησε σφιχτά στην αγκαλιά του και άρπαξε το μπουκάλι με το φάρμακο που είχε παρασκευάσει η νταντά για την οδοντοφυΐα της Τζένι. Η γυναίκα ορkiζόταν στην αποτελεσματικότητά του.

Ο Άλεκ έβγαλε το πώμα και πσιωπάτησε όταν η αιψιά οσμή από καθαρό τζιν τον χτύπησε στη μύτη.

«Να πάρει ο διάολος». Ο Άλεκ πέταξε το μπουκάλι στη φωτιά που σιγόκαιγε κι αυτό θρυμματίστηκε, εκτοξεύοντας μια γαλάζια φλόγα ψηλά στην καμινάδα. «Λοιπόν, κοπελιά, θα πρέπει να σου βρούμε άλλη νταντά το πρωί. Μια που δεν θα σε δηλητηριάσει με αυτή την αηδία».

Στο μεταξύ, δεν υπήρχε τίποτα για να κατευνάσει τον πόνο της Τζένι, ούτε φαΐ ούτε ποτό ούτε φάρμακο.

Το δωμάτιο ήταν παγωμένο. Αυτή η μικρή φωτιά εδώ έκαιγε γιατί είχε επιμείνει ο Άλεκ – η βλοσυρή οικονόμος της λαίδης Φλόρα δεν έβρισκε κανέναν λόγο να σπαταλάει καυσόξυλα για ένα μωρό.

Ο Άλεκ σήκωσε τις κουβέρτες της Τζένι από το κρεβατάκι της, την τύλιξε καλά και την κουβάλησε μαζί του κατεβαίνοντας τις σκάλες για να πάνε στη δική του κρεβατοκάμαρα. Την ξάπλωσε στο κρεβάτι του και κάθισε σε μια καρέκλα που την έσυρε δίπλα της. Ήταν μεγαλόσωμος και δεν ήθελε να διακινδυνεύσει να την καταπλακώσει στον ύπνο του. Η Τζένι ήταν μικροσκοπική ενώ ο Άλεκ ήταν ένας τεράστιος Χαϊλάντερ.

Η Τζένι ηρέμησε με το μεγάλο χέρι του Άλεκ ακουμπισμένο στην πλάτη της και αποκοιμήθηκε. Ο Άλεκ ήξερε πως, αν κάποιος την έβρισκε εδώ, θα έπρεπε να αντιμετωπίσει την οικοδέσποινά του, που θα σήκωνε τη μύτη της ψηλά και θα του υπενθύμιζε πόσο επικίνδυνη ήταν η αποστολή του και ότι θα έπρεπε να είχε αφήσει το παιδί του στη Γαλλία.

Η κόρη του είχε ησυχάσει τώρα και κοιμόταν με μια αθώα μακαριότητα. Ο Άλεκ τράβηξε πάνω του ένα καπιτονέ πάπλωμα και αποκοιμήθηκε κι εκείνος. Ο δικός του ύπνος δεν ήταν τόσο αθώος, ούτε και μακάριος.

Όμως η Τζένι ήταν ασφαλής, και για την ώρα αυτό ήταν το μόνο που είχε σημασία. Τώρα έπρεπε να βεβαιωθεί ότι και η υπόλοιπη οικογένειά του ήταν ασφαλής.

«Άργησες», είπε η λαίδη Φλόρα, χήρα μαρκησία του Έλσμιν, τη στιγμή που είδε τη λαίδη Σίλια Φόδερινγκκί να μπαινεί βιαστικά

στο προσωπικό της σαλόνι, με τον χαρτοφύλακά της να γλιστράει επικίνδυνα κάτω απ' τη μασχάλη της.

Η Σίλια δεν είχε ξαναέρθει σε αυτό το δωμάτιο. Κάθε φορά που επισκεπτόταν τη λαίδη Φλόρα, της επιτρεπόταν η είσοδος μόνο στη μεγάλη σάλα, η οποία ήταν δωρόροφη, χρυσοποϊκίλη, με ζωγραφιές στους τοίχους και παραγεμισμένη με σημαντικούς ανθρώπους.

Τους κατάλληλους σημαντικούς ανθρώπους, διόρθωσε η Σίλια – τους διανοούμενους και τους ευγενείς της καλής κοινωνίας, οι οποίοι υποστήριζαν τους Γουίγκς με τη δύναμη και τη φήμη τους.

Επιπλέον, η Σίλια δεν είχε μπει ποτέ σε αυτό το σπίτι χωρίς τη μητέρα της, την επιβλητική δούκισσα του Κρένσο. Έλεγαν για τη λαίδη Φλόρα πως έτρωγε αθώες κοπέλες για πρωινό, κι έτσι μια μεγαλύτερη, πιο δυνατή γυναίκα ήταν μια αναγκαία προστασία.

Σε τούτη την επίσκεψη, η Σίλια ήταν μόνη της. Την οδήγησαν σε ένα ηλιόλουστο δωμάτιο στον πρώτο όροφο, το οποίο ήταν εξίσου πολυτελές με τη μεγάλη σάλα. Η ακρόαση λάμβανε χώρα την ώρα του πρωινού – ανησυχητικό αυτό – και για έναν λόγο εντελώς διαφορετικό από τις προηγούμενες επισκέψεις της Σίλια.

Η λαίδη Φλόρα ήταν σαράντα χρόνων, αλλά το λεπτό σώμα της και το αρυτίδωτο πρόσωπό της ήταν εφάμιλλα εικοσάχρονης. Είχε τα χρυσαφένια μαλλιά της πιασμένα σε έναν απλό κότσο και τα γαλανά μάτια της ήταν τόσο παγερά όσο και η φωνή της.

Σήκωσε το βλέμμα της από τα απομεινάρια του φαγητού της και κοίταξε τη Σίλια. Ένας υπηρέτης πήρε αθόρυβα το άδειο πιάτο της και ένας άλλος ακούμπησε ένα φλιτζάνι δίπλα στον αγκώνα της. Η λαίδη Φλόρα έβαλε παχύρρευστο καφέ στο φλιτζάνι. Το στάλαγμα του υγρού έσπασε την εύθραυστη ησυχία.

* Πολιτικό κόμμα της Αγγλίας, που διαλύθηκε το 1859. (Σ.τ.Μ.)

Ο χαρτοφύλακας της Σίλια διάλεξε εκείνη ακριβώς τη στιγμή να πέσει με κρότο στο πάτωμα. Το κούμπωμα άνοιξε και ζωγραφιές από καταχνιασμένα βουνά, βάζα με λουλούδια και τη γάτα της οικογένειας της Σίλια σκορπίστηκαν στο χαλί.

«Να πάρει ο διάολος», είπε η Σίλια μέσα απ' τα δόντια της. Συνέχεια της έπεφτε ο αναθεματισμένος χαρτοφύλακας.

Μπροστά στον εκνευρισμένο αναστεναγμό της λαιδης Φλόρα, η Σίλια γονάτισε για να μαζέψει τις ζωγραφιές. Άκουσε τη λαιδη Φλόρα να αναστενάζει ξανά και δύο υπηρέτες εμφανίστηκαν δίπλα στη Σίλια, μαζεύοντας τις σελίδες με επιδέξια γαντοφορεμένα χέρια.

Οι υπηρέτες έβαλαν με τάξη τις ζωγραφιές στον χαρτοφύλακα και τον ακούμπησαν στην άκρη του τραπεζιού. Μια υπηρέτρια εμφανίστηκε από το πουθενά για να βοηθήσει τη Σίλια να σηκωθεί και ύστερα εξαφανίστηκε.

«Άργησες», επανέλαβε η λαιδη Φλόρα.

Το επίχρυσο ρολόι πάνω στην κορνίζα του τζακιού ανήγγειλε πως η ώρα ήταν οχτώ και τέταρτο. «Η μητέρα ήταν λιγάκι αναστατωμένη σήμερα το πρωί», είπε η Σίλια βιαστικά, τινάζοντας τα φουστάνια της. «Θα γίνει μια σημαντική δημόσια συζήτηση σήμερα και ο πατέρας αμφιταλαντευόταν σχετικά με το τι ήθελε να πει...» Η γνώμη της μητέρας της για την αναποφασιστικότητά του είχε ακουστεί σε όλο το σπίτι.

Η φωνή της Σίλια έσβησε κάτω από το άγριο βλέμμα της λαιδης Φλόρα. Ήταν ολοφάνερο πως δεν ενδιαφερόταν για τις ραδιουργίες της δούκισσας του Κρένσο όσον αφορά τις δημόσιες συζητήσεις στη Βουλή, τουλάχιστον όχι εκείνη τη στιγμή.

«Ο δάσκαλος ζωγραφικής που έχω προσλάβει είναι διάσημος σε ολόκληρη τη Γαλλία», είπε ψυχρά η λαιδη Φλόρα. «Θα σε διδάξει κάνοντας χάρη σε εμένα και στη μητέρα σου».

Η Σίλια ήξερε πολύ καλά πόσο μεγάλη υποχρέωση είχε στη μητέρα της και στη λαίδη Φλόρα. Της το υπενθύμιζαν τουλάχιστον εβδομήντα δύο φορές τη μέρα τις τελευταίες εβδομάδες, από την Καταστροφή και μετά. Τα μαθήματα ζωγραφικής με έναν επαγγελματία ζωγράφο ήταν απλώς μια προσωρινή λύση για το πρόβλημα της Σίλια.

Η Σίλια εξακολουθούσε να είναι κατάπληκτη με το γεγονός ότι η μητέρα της είχε συναινέσει να κάνει μαθήματα, αλλά ο πατέρας της είχε επιδείξει για μια φορά επιτέλους πυγμή και είχε πάρει το μέρος της. Όταν η λαίδη Φλόρα υπέδειξε ότι η Σίλια θα μπορούσε να μάθει να ζωγραφίζει τα πορτρέτα των μεγάλων και σπουδαιών του κόμματος των Γουίγκς, συνεισφέροντας στον σκοπό τού να κάνουν τη Βρετανία μια παγκόσμια δύναμη, η δούκισσα είχε υποχωρήσει.

Το βλέμμα της λαιδης Φλόρα έγινε ακόμα πιο άγριο καθώς η Σίλια απόμεινε να στέκεται μουγγή. Η γυναίκα ήταν πολύ όμορφη, με έναν εύθραυστο τρόπο, κι αυτό την έκανε πιο τρομακτική. Η Σίλια ήξερε ότι έπρεπε να συμπονεί τη λαίδη Φλόρα, επειδή είχε βιώσει την απώλεια της κόρης της πριν από λίγα χρόνια, ωστόσο από τότε είχε γίνει ακόμα πιο ψυχρή.

«Δοιπόν, πήγαινε πάνω», είπε η λαίδη Φλόρα ανυπόμονα. «Το μόνο που θα καταφέρεις με το στόμα ανοιχτό είναι να σου μπουν μέσα μύγες, γι' αυτό, σε παρακαλώ, κράτα το κλειστό».

Η Σίλια έκλεισε απότομα το στόμα της και υποκλίθηκε ευγενικά. «Μάλιστα, λαίδη Φλόρα».

Καθώς η Σίλια έκανε μεταβολή για να πάρει τον χαρτοφύλακά της, η λαίδη Φλόρα είπε περιφρονητικά: «Όχι, όχι. Ένας υπηρέτης θα τον μεταφέρει πάνω».

Η Σίλια τράβηξε βιαστικά τα χέρια της από τον χαρτοφύλακα και έσπευσε προς την πόρτα, μη βλέποντας την ώρα να απαλλαγεί

από την παρουσία της λαιδης Φλόρα. Πριν μπορέσει να φύγει, ωστόσο, έπρεπε αναγκαστικά να στραφεί και να την κοιτάξει.

«Πού είναι το ατελιέ;»

Ακόμα ένας βαθύς αναστεναγμός. «Τέταρτο πάτωμα, στην πρόσοψη, κοντά στον προθάλαμο. Θα σου δείξει ο υπηρέτης».

Η λαιδή Φλόρα κούνησε το χέρι της αποδεσμευοντάς την – σαν να ήταν η αυτοκράτειρα μιας ένδοξης χώρας της Ανατολής, σκέφτηκε η Σίλια καθώς έφευγε βιαστικά. Κατέπνιξε το γέλιο της καθώς φαντάστηκε τη λαιδή Φλόρα να φοράει κιμονό και να τινάζει τα δάχτυλά της ενώ εκατοντάδες υπηρέτες υποκλίνονταν γονατιστοί μπροστά της.

Πολύ σύντομα της έφυγε η διάθεση να γελάσει. Η εικόνα ήταν πάρα πολύ κοντά στην πραγματικότητα.

Ακολούθησε τον υπηρέτη, που φορούσε μεταξωτό παντελόνι και πουδραρισμένη περούκα, βγήκαν από το δωμάτιο και ανέβηκαν τρεις σειρές από σκαλοπάτια. Η Σίλια είχε λαχανιάσει όταν έφτασαν στην κορυφή, αλλά ο υπηρέτης ανέπνεε ήρεμα, λες και είχε κάνει έναν νωχελικό περίπατο στον κήπο.

Άνοιξε μια πόρτα και της έκανε ένα κομφό νεύμα με το γαντοφορεμένο χέρι του να περάσει μέσα. Η Σίλια τον προσπέρασε βιαστικά και μπήκε. Τότε ο υπηρέτης έκανε μια υπόκλιση και αποσύρθηκε κλείνοντας αθόρυβα την πόρτα πίσω του.

Η Σίλια βρέθηκε σε ένα δωμάτιο λουσμένο στο φως του ήλιου. Μέσα στην κάμαρα υπήρχαν μερικές καρέκλες, ένα ανάκλιτρο σκεπασμένο με ένα κόκκινο ύφασμα, ένα καβαλέτο, ένα τραπέζι γεμάτο με βαζάκια και βούρτσες, και ακόμα ένα τραπέζι όπου πάνω υπήρχαν διάσπαρτα τετράγωνα ξύλινα πλαισία, καμβάδες και μια δέσμη με χαρτί για σχέδιο.

Μια φωτιά τριζοβολούσε στο τζάκι. Το δωμάτιο ήταν άδειο. Καθένας βοηθός δεν πηγαινοερχόταν φουριόζος προετοιμάζοντας

τους καμβάδες ή αναμειγνύοντας τα χρώματα, κανένας ζωγράφος δεν σχολίασε την αργοπορία της.

Η Σίλια είχε γνωρίσει ζωγράφους προσωπογραφιών, ανάμεσά τους και τον διάσημο κύριο Χόγκαρθ, όταν είχαν έρθει για να φιλοτεχνήσουν τα πορτρέτα της οικογένειάς της. Ήξερε πώς ήταν πάνω κάτω. Ο δάσκαλός της θα ήταν είτε λεπτός και νευρώδης, με μια σύζυγο και πέντε παιδιά να ταΐσει, ή κάποιος ιδιότροπος ηλικιωμένος, απροσάρμοστος στις αλλαγές και με μια συνήθεια να παράγει άκομψους θορύβους.

Η λαίδη Φλόρα είχε πει ότι ο ζωγράφος ήταν διάσημος στη Γαλλία, κι έτσι η Σίλια έφερε στον νου της έναν μικρόσωμο άντρα με σκούρα μαλλιά, ανασηκωμένη μύτη και βαριά προφορά, που θα πλατάγιζε τη γλώσσα του όταν θα επιθεωρούσε τις ανεπαρκείς προσπάθειές της.

Η Σίλια εξερεύνησε το δωμάτιο και τον καλλιτεχνικό εξοπλισμό όσο περίμενε, ελπίζοντας πως θα έβρισκε κάποιο δείγμα δουλειάς του δασκάλου ζωγραφικής, αλλά δεν υπήρχε τίποτα.

Έπειτα από λίγα λεπτά, ένας άλλος υπηρέτης μπήκε διακριτικά στο δωμάτιο και ακούμπησε τον χαρτοφύλακα της Σίλια πάνω σε ένα τραπέζι. Ύστερα γλίστρησε αθόρυβα έξω.

Η Σίλια έσπευσε στο κατόπι του για να τον ρωτήσει αν θα έφερνε και τον δάσκαλο ζωγραφικής, αλλά ο υπηρέτης είχε ήδη εξαφανιστεί μέχρι να φτάσει εκείνη στον διάδρομο. Οι υπηρέτες της λαίδης Φλόρα ήταν εκπαιδευμένοι να έρχονται και να φεύγουν σαν φαντάσματα.

Απόμεινε να στέκεται διστακτική στον προθάλαμο, ο οποίος ήταν σκοτεινός σε σχέση με το ολοφώτεινο δωμάτιο. Το μοναδικό φως ερχόταν από ένα μισόκλειστο παράθυρο στο κεφαλόσκαλο.

Άραγε πόσο θα χρειαζόταν να περιμένει; Μήπως ο δάσκαλος ζωγραφικής είχε ακανόνιστο ωράριο και πηγαίνοερχόταν όποτε

του έκανε κέφι; Μήπως είχε νευριάσει που θα αναγκαζόταν να διδάξει τη λαίδη Σίλια Φόδερινγκεϊ, την παραχαϊδεμένη κόρη ενός Άγγλου δούκα; Μήπως είχε πνίξει την απογοήτευσή του στο κρασί και τώρα θα ροχάλιζε ως το μεσημέρι;

Εντάξει, θα μπορούσε να μην ήταν τόσο αγενής. Η Σίλια άρχισε να κατεβαίνει τις σκάλες, αποφασισμένη να βρει έναν άλλο υπηρέτη, ο οποίος να πήγαινε να φέρει αυτόν τον υπερόπτη δάσκαλο ζωγραφικής. Αν ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι τύφλα στο μεθύσι, θα ήταν δικό του το φταιξιμο αν ο υπηρέτης εισέβαλλε στο δωμάτιο για να τον ξετρυπώσει.

Μια αδύναμη κραυγή έκανε τη Σίλια να κοντοσταθεί. Ο ήχος προερχόταν από κάπου μέσα στο σπίτι, πίσω από κάποια πόρτα εκείνου ακριβώς του ορόφου.

Ακόμα ένα πνιχτό κλαπούρισμα έφτασε στ' αφτιά της. Δεν υπήρχε περίπτωση να παράκουσε. Κάπου στον διάδρομο έκλαιγε ένα μωρό.

Ένα μωρό σε τούτο το κομψό σπίτι ήταν αταίριαστο με το περιβάλλον, όσο κι ένα αγριόχορτο που θα τολμούσε να κάνει την εμφάνισή του στον κήπο της μητέρας της. Η Σίλια δεν μπορούσε να φανταστεί τη λαίδη Φλόρα να επιτρέπει σε οποιονδήποτε υπηρέτη της να κάνει κάτι τόσο ανθρώπινο όπως το να αποκτήσει παιδιά, ούτε να αφήνει το παιδί ενός φίλου να έρθει μαζί σε μια επίσκεψη. Οι γνωστοί της λαίδης Φλόρα κρατούσαν τα παιδιά τους καλά κρυμμένα από τον κόσμο και δεν τα έφερναν στο Λονδίνο, ώσπου να ήταν αρκετά μεγάλα για να βγουν στην κοινωνία.

Η Σίλια ξανανέβηκε βιαστικά τα σκαλοπάτια. Έσπευσε στην πλησιέστερη πόρτα, την άνοιξε, διαπίστωσε πως το δωμάτιο ήταν άδειο και πήγε στην επόμενη. Δοκίμασε μερικές πόρτες ακόμα, βλέποντας μονάχα κομψά έπιπλα, και στο μεταξύ το παραπονημένο κλάμα εξακολουθούσε.

Η κάμαρα ακριβώς κάτω από το ατελιέ ήταν ζεστή από μια φωτιά που έκαιγε ζωηρά και λουσμένη στο φως του ήλιου. Μια αχτίδα που έμπαινε λοξά απ' το παράθυρο χάιδευε τα σκούρα καστανοκόκκινα μαλλιά ενός άντρα, που ήταν ξαπλωμένος σε μια καρέκλα με το κεφάλι του γερμένο πίσω και κοιμόταν του καλού καιρού. Ένα γαλανόλευκο καπιτονέ πάπλωμα σκέπαζε το κορμί του, και με το μεγάλο του χέρι κρατούσε ένα μωρό με έντονα κόκκινα μαλλιά.

Το πρόσωπο του άντρα ήταν χαλαρό απ' τον ύπνο, αλλά ήταν δυνατό, θεληματικό, με έντονες γωνίες και μια μακριά μύτη που είχε σπάσει κάποτε. Στο σαγόνι του είχαν αρχίσει να βγαίνουν κόκκινα γένια, σε πιο ζωηρό χρώμα απ' ό,τι στα μαλλιά που έπεφταν ανάκατα πάνω στα μάγουλά του. Το στόμα του ήταν μια ίσια, βλοσυρή γραμμή. Ήταν μεγάλος. Το κορμί του καταλάμβανε όλη την καρέκλα και το πάπλωμα που έπεφτε χαλαρά πάνω του αποκάλυπτε φαρδιούς ώμους κάτω από μια ριχτή καμιζόλα για τον ύπνο. Ένα γυμνό πόδι ξεπρόβαλλε από την άκρη του κάτω μέρους του παπλώματος.

Το βλέμμα της Σίλια γλίστρησε προς το πόδι γοητευμένο. Δεν είχε ξαναδεί ξυπόλυτο άντρα. Ακόμα κι ο αδελφός της, μεγαλύτερός της κατά τρία χρόνια, είχε να κυκλοφορήσει ξυπόλυτος από την εποχή που έπαιζαν μαζί στα λιβάδια του Κεντ.

Το πόδι ήταν φαρδύ αλλά καλοφτιαγμένο, με τα δάχτυλά του ελαφρώς λυγισμένα μες στον ύπνο του. Η δύναμη που φανέρωνε αυτό το κομμάτι του κορμιού του υπονοούσε ότι και ο υπόλοιπος θα ήταν εξίσου δυνατός. Το χέρι με τα αμβλεία δάχτυλα που αγκάλιαζε τρυφερά το μωρό επιβεβαίωσε την παρατήρηση της Σίλια.

Την είχε καθηλώσει. Η Σίλια δεν είχε συναντήσει ποτέ έναν άντρα τόσο γήινο, τόσο απτό, όσο αυτός ο κοιμώμενος γίγαντας.

Ήταν απλωμένος φαρδύς πλατύς πάνω στην καρέκλα με τρόπο που προκαλούσε δέος, σαν ένα λιοντάρι που αναπαύοταν και προς το παρόν δεν κυνηγούσε, φυλώντας τη δύναμή του για αργότερα.

Το βλέμμα της Σίλια ξαναγύρισε στο πόδι του. Τον φαντάστηκε να ανοίγει τα μάτια του, να την τραβάει κοντά του και να γλιστράει το δυνατό πόδι του κάτω απ' το φουστάνι της, κατά μήκος της γάμπας της. Μπορούσε να νιώσει τη ζεστασιά απ' το τραχύ πέλμα του πάνω από τις μακριές κάλτσες της με τη λεπτή πλέξη, το πόδι του να μπλέκεται στο δικό της καθώς θα την τραβούσε ακόμα πιο κοντά. Εκείνη θα παραπατούσε και θα έπεφτε στην αγκαλιά του. Τότε αυτός θα της χάιδευε τα μαλλιά με την ίδια απαλότητα με την οποία κρατούσε το μωρό και θα της χαμογελούσε.

Η Σίλια ένιωσε ένα σφιξιμο στο στήθος. Πήρε μια βαθιά ανάσα.

Έκανε βιαστικά ένα βήμα προς τα πίσω, αλλά κάτι πάνω σε αυτόν τον άντρα δεν την άφηγε να το βάλει στα πόδια. Η παρουσία του την κρατούσε καθηλωμένη τόσο ακλόνητα όσο και τα επίμονα βλέμματα της λαίδης Φλόρα.

Εάν ήταν αυτός ο δάσκαλος ζωγραφικής, δεν έμοιαζε καθόλου με Γάλλο αλλά με Σκοτσέζο, σαν αυτούς τους τεράστιους Χαϊλάντερ που είχαν εισβάλει στην Αγγλία τον περασμένο χειμώνα. Η Σίλια δεν έβλεπε κάποιο δίκολο σπαθί ή σπιλέτο εκεί γύρω, ούτε κάποιο κιλτ, ώστε να επιβεβαιώσει τη θεωρία της, παρά μόνο έναν άντρα που φορούσε καμιζόλα ύπνου κάτω από ένα καπιτονέ πάπλωμα και κρατούσε ένα μωρό.

Η Σίλια δεν μπορούσε να σκεφτεί τι λόγο θα μπορούσε να έχει ένας Χαϊλάντερ να βρίσκεται εδώ, εκτός κι αν η λαίδη Φλόρα τού είχε δώσει την άδεια. Ήταν αρκετά εκκεντρική ώστε να κάνει κάτι τέτοιο – ενέκρινε κάθε λογής σκανδαλώδεις ανθρώπους, όπως

ποιητές και ζωγράφους, ηθοποιούς και μουσικούς. Μάλιστα, για την κυρία επί των τιμών της λαίδης Φλόρα, την κυρία Ρείνολντς, κυκλοφορούσε μια φήμη ότι είχε υπάρξει εταίρα.

Δεν είχαν αποπειραθεί όλοι οι Χαϊλάντερ να στασιάσουν, είχε πει στη Σίλια ο αδελφός της. Οι μισοί απ' αυτούς είχαν πολεμήσει για τον βασιλιά Γεώργιο και τη Βρετανία.

Ακόμα κι έτσι, το να στέκεται μπροστά σε έναν τέτοιο άντρα της προξενούσε δέος. Και ήταν λιγάκι συναρπαστικό. Δεν της επιτρεπόταν ποτέ να βρίσκεται κοντά σε άντρες οι οποίοι θα μπορούσαν να θεωρηθούν επικίνδυνοι.

Θα μπορούσε φυσικά να πάει κάτω και να ρωτήσει τη λαίδη Φλόρα ποιος ήταν και γιατί ήταν εκεί, όμως δεν είχε το θάρρος να αντιμετωπίσει ξανά αυτή την έχιδνα στη φωλιά της. Το λιοντάρι εδώ ήταν λιγότερο τρομακτικό.

Πλησίασε τον άντρα. Ο αέρας γύρω του ήταν ζεστός, κι αυτό την αναστάτωσε. Το μωρό άνοιξε τα μάτια του, κοίταξε τη Σίλια με απόλυτη εμπιστοσύνη και ρεύτηκε.

«Κύριε». Η Σίλια έσκυψε προς το μέρος του όσο πιο κοντά τολμούσε, έτοιμη να τιναχτεί ορμητικά προς τα πίσω, όπως έκανε κάθε φορά που ξυπνούσε τη γάτα της πολύ απότομα. «Κύριε».

Ο Χαϊλάντερ συνέχισε να κοιμάται. Από τα μισάνοιχτα χείλη του έβγαινε ένα ροχαλητό. Δεν ήταν δυνατό αλλά βαθύ και χαμηλότονο, ένας ήχος που μόνο ένας άντρας μπορούσε να κάνει.

«Κύριε». Η Σίλια πίεσε με το δάχτυλό της τον ώμο του.

Τίποτα. Ο άνθρωπος ήταν ένας άμορφος όγκος σκεπασμένος με ένα πάπλωμα. Ο ώμος του ήταν σκληρός σαν πέτρα. Τα δάχτυλά της δεν άφησαν ούτε ένα βαθούλωμα.

Το μωρό την κοίταξε και γουργούρισε ενθαρρυντικά, αλλά, αν ο πατέρας δεν ξυπνούσε ούτε όταν το παιδί του σάλευε, η

Σίλια αμφέβαλλε ότι θα ανταποκρινόταν στα δικά της απαλά χτυπήματα.

Δυστυχώς για τον Χαϊλάντερ, η Σίλια είχε μεγαλώσει με μια μητέρα που δεν είχε καθόλου υπομονή για κανέναν μέσα στο σπίτι της, από τη μαγείρισσα μέχρι τον ίδιο τον δούκα, όταν τους έπαιρνε ο ύπνος. Η δούκισσα του Κρένσο ήξερε πολλά κόλπα για να ξυπνήσει κάποιον.

Η Σίλια έκανε τον γύρο του κρεβατιού και πήγε στον νιπτήρα. Πήρε τη λεπτή πορσελάνινη κανάτα και έχυσε το νερό πάνω στο πόδι που προεξείχε.